

МАНДРИ ДО ОЗЕРНОГО СЕЛА

Скупу офіційну характеристику будь-якого населеного пункту нашого краю можна втиснути в кілька рядків. Перша письмова згадка. Кількість жилих дворів. Населення. Інфраструктура. Датою заснування села Острівськ вважається 1820 рік. Проживає в ньому 480 жителів, рахується 186 дворів. В селі працює загальноосвітня школа I-II ступеня, є ФАП, поштове відділення, клуб, бібліотека, три магазини, лісництво. До райцентру – 44 кілометри. А ще є минуле і сучасне життя. І є озеро. Тут вже кількома рядками не обійтись...

місцеву восьмирічну школу, потім – Кухотсько-вільську десятирічку. Далі була служба в армії. Далеченько від цих місць, в Німеччині. Після армії поступив до Запорізького машинобудівельного інституту, закінчив його з відзнакою. За фахом – інженер. Двадцять два роки відпрацював на Рівненському радіозаводі. Пройшов шлях від технолога до головного технолога. Дружина та син мешкають в Рівному. А я ось уже півтора року майже постійно живу в Острівську. Доглядаю маму, їй уже 84 роки.

- Тарасе Григоровичу, а чи не досліджували ви свій родовід. Можливо, ви одного коріння з незабутнім Кобзарем?

- А хто його знає. Про це мене частенько запитують. Досліджень якихось ми не проводили. Мій батько, Григорій Архипович, народився і виріс в селі Тубільці, Черкаської області, неподалеку тих місць, звідкіля й Шевченко. Батькові судилось складне життя. Він був в'язнем фашистського концтабору Освенцім. Після війни його відрядили на Західну Україну піднімати лісове господарство. В Острівську зустрів Тетяну Римар. Одружились. Народили троє синів.

них митців не дуже сподобалась. Бо ж в ній їх село постає лиш "глухим куточком Західного Полісся зі своїм сумним поточним життям". І ніби й не було в його історії добрих світлих сторінок, і безпросвітним видається майбутнє... А тут таки пам'ятають і кращі часи.

- Ми завжди любили свій Острівськ, - каже Ольга Миколаївна Охремчук, колишня завідувачка місцевим клубом. - Бо то - наша колиска. Й ніде в світі не почуватимешся так затишно, як тут, на своїй малій батьківщині. Ми ніколи не були глухим куточком. Адже мали свої підприємства в селі. Продукцію Острівського овочесушильного заводу відправляли по всьому Союзу. У нас ще працював цех з переробки деревини. Скільки подорожуючого люду з усіх усюд побували на нашому озері! І враження від тих відвідин такі, що й годі описати. Кажуть - це справжня перлина. Самі, бачите, яка вода! Усе своє життя я не лише прала та купалася в озері. Цю воду пила, на ній готувала їсти. Так роблю й донині. А які чудесні свята в Купальську ніч колись тут проводили. І човни снували з русалками, і вінки пускали на воду. А колись, ще на початку шістдесятих, у

ДЕНЬ ВЕЛИКОГО ПРАННЯ

хоч раз на віку побував в Острівську й милувався красою тамтешнього озера – неодмінно захоче побувати там знову. Чи наяву, а чи у спогадах. Отак і я. Ніяк не можу відпустити з пам'яті недавні мандри до озерного села. Скільки незабутніх зустрічей, скільки вражень! А скільки відкриттів! Такого деінде й не зустрінеш. Найперше, що вразило в тій подорожі – то день великого прання.

Ми так всі звиклись до благ цивілізації, що вже й уявити свого життя без них не можемо. Відсутня в хаті гаряча вода – як можна! Не працює душ – неподобство! На півгодини не стало електрики – жах! Зламалась пральна машина та ще й автомат – трагедія! І як з усім цим жити? Добрі ліки від таких стресів я віднайшла саме в Острівську, коли побачила молоденьку жіночку з купою білизни на кладочці біля озера. В пам'яті миттю зринула картинка далекого дитинства: мама на канаві полоще лляні рушники. До сліз зворушливо. Підхожу ближче. Жінка помічає мою цікавість.

- Дивітесь, певне, що в озері перемо, як

воду. А колись, ще на початку шістдесятих, у нас справжній танцювальний майданчик на озері був. Й до цього часу збереглись від нього сваї. Теплої вечірньої пори збиралась тут молодь і сімейні пари, лунала музика. Так гарно було! І робота людям була, і відпочинок поряд. З часом багато чого змінилось. Але це ж не тільки в Острівську. Змінився весь світ. А життя в селі не заглухло. Й діти народжуються, й новобудови зводяться. До нас, як і раніше, їдуть люди. Скільки тут завжди відпочиваючих! Для дітей – справжня благодать. При правильній організації та великому бажанні тут можна відкрити гарний табір для відпочинку. Колись наші діти, під час оздоровлення на морі, ніяк не могли дочекатись повернення додому. Кажуть, морська вода в порівнянні з водою Острівського озера – ніяка. А всього за чотири кілометри від села ще й гідрологічний заказник з трьома озерами. Де ще знайдеш таку красу? Впевнена – ніде.

Розмова з Ольгою Миколаївною наштовхує на думку, що в цій красі майбутнє села. Волинь

ляні рушники. До сліз зворушливо. Підхожу ближче. Жінка помічає мою цікавість.

- Дивуєтесь, певне, що в озері перемо, як за первіснообщинного ладу? - озивається першою.

- Чого ж...

- Ви не дивуйтесь, в нас є і пральні машинки, і всякі там зручності. Але одна справа закинути білизну в автомат, а зовсім інша – виполоскати її в нашому озері. Від першого прання – живим порошком віддає. А від озерного такі пахощі, що й не передати. Здоров'я, а не хімія, ось, що головне. Шкода, ви не бачили, що тут вчора творилося. На кладці не було де стати. День великого прання.

Й справді пожалкувала. Та не надовго. Бо вже за кілька десятків метрів побачила ще одну господину, що прала на озері. Й отак, впродовж дня, молодіці й дівчата змінювала одна одну на кладці. Такий ось ексклюзив від острівських жінок.

ТЕЗКА ВЕЛИКОГО КОБЗАРЯ

Чергова розмова з мешканцями озерного села теж вилилась у відкриття. Хто б міг подумати, що в Острівську народився і виріс... Тарас Григорович Шевченко – поліський тезка великого Кобзаря! Зачувши про те спочатку навіть не йняла віри. А вже за мить нас познайомили.

- Ви справді Тарас Григорович? – запитую чоловіка, що за віком підходить у мої ровесники.

- Та ще й Шевченко, - усміхається той у відповідь. – Хочете й паспорт можу показати. Народився в 1962 році, в селі Острівськ Заріченського району, в сім'ї Григорія Архиповича та Тетяни Антонівни Шевченків. Закінчив

Старший Володимир живе в Запоріжжі. Він – капітан річкового судна. Середній Олександр все життя відпрацював на Рівненському заводі високовольтної апаратури. Зараз на пенсії по інвалідності. Мене ж, молодшого, назвали Тарасом, на честь видатного українського поета. Оце і все, що можу вам повідати про себе.

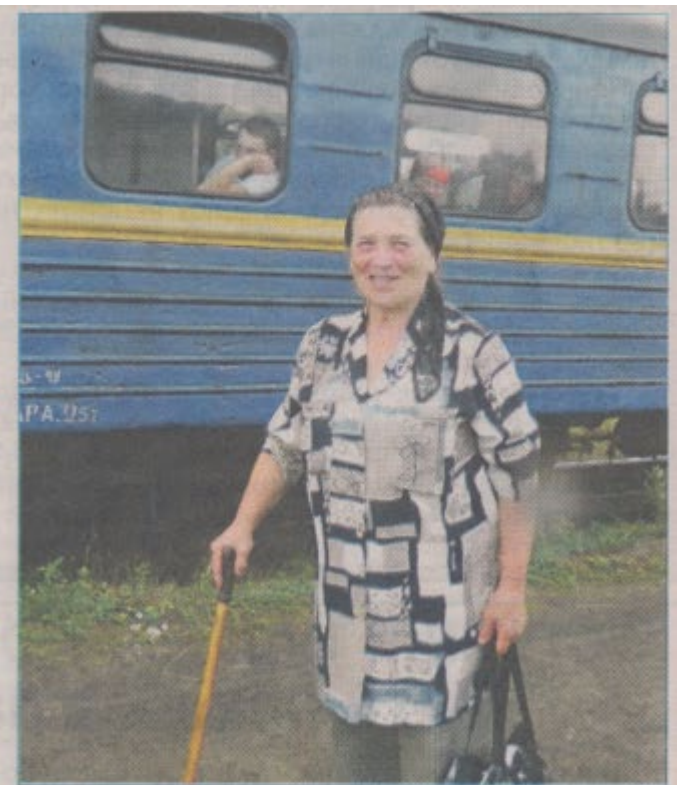
- Чи легко бути тезкою великої людини? – продовжую ще на мить нашу розмову.

- Якогось особливого значення я цьому ніколи не надавав. Жив та й жив. Щоправда творчість поета байдужим не полишала. Й хоч напам'ять спеціально нічого не заучував та "Заповіт", принаймні, продекламувати можу. Особливі почуття огорнули, коли побував в Каневі, на могилі Тараса Шевченка, відвідав його музей. Це все-таки торкнуло душу. Навіть певну гордість викликало. Не так за себе, за своє ім'я, як за того, кого весь світ величає генієм. Свого сина, до речі, я теж назвав Тарасом. Йому тринадцять. Хто знає, можливо, колись він детальніше займеться вивченням нашого родоводу.

Сподіваємось на те й ми. Може й справді, колись дізнаємось, що острівський Шевченко не просто тезка Кобзаря, а ще й одного з ним коріння.

ЩО БУЛО, ЩО Є, ЩО БУДЕ...

Кілька років тому київські режисери Олександра Хребтова та Олександр Балабан зняли документальний фільм про Острівськ "2033 кілометри від Ейфелевої вежі". Звісно, не кожне село такою подією похвалитись може. Але, якщо по ширості, жителям Острівська робота столич-

пишається своїми Шацькими озерами. Цінує свою перлину – Біле озеро – й сусідня Володимиреччина. Цілий комплекс для відпочинку розташований на його берегах. Навіть однойменний молодіжний фестиваль естрадних виконавців проводять в кінці липня. А такого вмісту гліцерину, як в Острівському озері ще й пошукати. Часи міняються. Й не обов'язково в гірший бік. Має колись настати й краща пора.

Галина ГАВРИЛОВИЧ